

O CASO DO UNICORNIO AZUL

Eu estaba totalmente convencido de que era o mellor de todos os que nos dedicabamos a este oficio, e iso que agora hai bastante competencia. Afeito a que as cousas me saísen sempre ben, consideraba que a palabra fracaso quedara borrada para sempre do meu vocabulario. Pero todo cambiou desde o día en que recibín aquela estraña visita. Claro que, se o vou contar, será mellor que empece polo primeiro.

Cando me decidín a abrir esta oficina estaba seguro de dúas cousas: que ía ter traballo en abundancia e que o labor non me había permitir o aburrimiento. E non me equivoquei, non. Ademais, desde o primeiro momento vin que eu tiña unha especial habilidade para estes asuntos sentimentais. A miña técnica era laboriosa, pero infalible. Todo consistía en facer unha ficha ben completa de cada persoa, home ou muller que acudía a mm na procura de axuda. Logo, só había que ir casando os datos das fichas masculinas cos das femininas, ata atopar dúas que tivesen un perfil semellante. E nunca mellor dito o de «casar», porque diso se trataba.

ICROM
Axencia Matrimonial

Esas eran as palabras do rótulo que había na porta do meu despacho. Levaba máis de cinco anos no oficio e xa podía dicir que era ben máis descansado ca o traballo anterior, aquel condenado choio na Axencia de Detectives «A Lupa», que en dous anos acabou cos meus pés e coa miña paciencia.

Xa dixen que non me podía queixar. Vivía ben e o traballo prosperaba. Ademais, desde había dous meses estaba informatizado, e non deixaba de marabillarme cada día de que, cunha boa base de datos, o ordenador me fixese case todo o traballo só.

Os meus problemas empezaron a mañá en que recibín aquela chamada. Descolguei o teléfono e, logo dos saúdos de rigor, escoitei a petición que

me chegaba cunha voz estrañamente musical: «E vostede podería atopar unha parella para min, aínda que eu fose alguén de características..., digamos... inusuais?» Respondín que si decontado, madía leva, neste negocio non se pode transmitir inseguridade ningunha. «E poderame recibir a unha hora na que eu teña unha garantía de que vai haber unha total discreción?» Outra volta a miña res-posta afirmativa, aínda que xa me intrigaba tanta precaución por parte daquel cliente. Quedei de recibilo ese mesmo día, ás oito (eu pechaba sempre ás sete), cando xa houbese seguridade de que anoitecera.

As sete e media empecei a poñerme algo nervioso. Un nunca sabe con que tipos raros se pode atopar neste traballo, Cando xa ían dar as oito, petaron na porta. Dixen «Adiante!» e a porta abriuse, dándolle paso ao que máis ca unha persoa parecía un mostrario de prendas de vestir Desde o meu asento eu só alcanzaba a ver un enorme abrigo, unha longa bufanda e un amplo sombreiro, O gardarroupa andante achegouse ao colgador que teño na esquina do cuarto e, amodiño, foise desprendendo da roupa que traía.

Non me dá reparo dicilo! Se non chega a ser porque estaba ben sentado na miña cadeira, seguro que caía de cu no chan! Porque diante miña, agora xa a catro patas (cando entrara vestido só viña andando coas dúas de atrás), tiña unha especie de cabalo pequeno, aínda que máis miúdo de corpo. A súa pel era de cor azul e no medio da testa saíalle un corno aguzado. Se non estaba soñando, tiña alí diante o primeiro unicornio azul que ollaba na miña vida! Eu xa vira debuxados algúns, pero aquilo era diferente. Tratei de non perder a calma e comportarme educadamente:

—Corríxame se me equivoco, pero ten vostede toda a pinta de ser un unicornio.

—E vostede un humano —respondeu. Vendo que eu non lle dicía nada, engadiu: —E, se me permite dicilo, un humano bastante abraiado.

Tratei de estar á altura das circunstancias. Non sabía se estaba soñando, se aquilo era unha broma de mal gusto ou se realmente me atopaba diante dun animal que ata daquela eu pensara que era só unha invención dos antigos mitos gregos.

—A terceira opción é a correcta —dixo o unicornio—. Ten que perdoar que ile lese o pensamento, pero é que diante dos humanos sempre me entra esa tentación.

Como eu seguía mudo, coa boca e os ollos moi abertos, continuou:

—Iso de unicornio, de calquera xeito, non é correcto. Porque non sei se se decatou de que son unha femia, ou sexa, unha unicornia. Se quere, pode chamarme Uni.

Non daba saído do meu abraio, pero adoptei a postura do que está de volta de todo:

—Pois ben, señorita Uni, vostede dirá cal é o motivo da súa visita.

Ben se viu que eran esas as palabras que agardaba. Como largou a tal Uni! Mentres eu ollaba en fite o seu corno, cía contoume a longa historia que aquí resumo con máis brevidade: resulta que noutros tempos os unicornios foran moi numerosos, e mesmo nos bosques galegos chegara a haber unha boa colonia deles. Aínda que a súa familia viñera de Grecia, aclimatáranse ben no noso país, tan húmido e con fragas tan acolledoras. Pero, desde había uns anos, as boas fragas foran diminuindo neste país (que me fa dicir a mm, que nos meus tempos libres andaba a colaborar cunha organización ecoloxista, empeñada en atailar a desfeita que ameaza con deixar o país enteiro convertido nun eucaliptal). E todos os seus compañeiros foran morrendo, aqueixados dunha estraña doenza.

—Así que agora atópome soa —concluíu—. Estou en idade reprodutora e, se non teño descendencia, que vai ser da nosa raza? Por iso é urxente dar con algún unicornio dos que aínda poden quedar poias fragas galegas, para que poidamos formar unha nova parelia e ter descendencia.

Eu non daba articulado palabra, así que Uni engadiu:

—Que me di? Pode vostede facer algo? Se é polos cartos, non se preocupe; de tanto andar polos bosques desta terra, teño coñecemento dunha chea de tesouros agachados.

Eu seguía inmóbil, coa mente traballando a toda velocidade. Unha idea súbita iluminou o meu cerebro. Erguínme e fun axiña ao ficheiro. Lembraba unha ficha rara, antiga, que estaba entre as que me pasara un colega que se retirara do negocio. Atopeina axiña, xa que figuraba no

apartado de «Varios». Lin o texto en voz baixa:

GATIPEDRO

Animal estraño, ten un corno na testa.

Vive preto das persoas. Busca parella.

Avisar a D. Alvaro Cunqueiro. Mondoñedo.

(Para máis referencias, véxase Escola de Menciñeiros)

A unicornia, que me debía estar lendo o pensamento, amosou unha expresión de desagrado:

—Pero a quen se lle ocorre! O gatipetro, non! Ben coñezo ese animal, que coincidimos unha tempada na fraga de Esmelle, aló polas terras de Miranda. Quite de aí! O único que ten en común connosco é o corno no medio da testa. Pero aí se acaban as semellanzas!

—Pois entón...

—Pois entón o que hai que buscar é un unicornio azul macho. De verdade non se cre capaz?

As súas últimas palabras chegaronme ata o máis fondo. Decididamente, este era un traballo para mm. O bo nome da axencia estaba en xogo. Ademais, sempre pensei que lles hai que botar unha man ás especies en perigo de extinción. A conciencia profesional e a conciencia ecoloxista obrigábanme á procura.

Así que agora estou, desde hai un mes, percorrendo as escasas fragas que quedan en Galicia, nesta terra invadida de piñeiros e eucaliptos. Ata agora non me acompañou a fortuna e non vm unicornio azul ningún. Terás máis sorte ti, amigo lector? Se ves algún unicornio nas túas excursións polo monte, xa sabes cal é o meu teléfono. Non dubides en chamar e non te preocupes de que eu non me atope no despacho. Que estamos no século da técnica e para algo teñen que servir os contestadores automáticos!

AGUISTÍN FERNÁNDEZ PAZ, *Contos por palabras.*